

Jitřník

2920, Poslední rok prvního věku

Knihy první

napsal Carlovac Townway

1. Jitřníka 2920

Žalovín, Morrowind

Imalexie ležela v kožešinách na posteli a snila. Otevřela oči, až když se oknem prodralo slunce a obarvilo světlé dřevo a tělové barvy její komnaty na mléčnou bělost. Bylo ticho a klid, což byl přesný opak jejích snů, jež byly plné krve a jásotu. Na pár okamžiků jen hleděla na strop a snažila se svá vidění trochu uspořádat.

Na nádvoří paláce byl horký pramen, z něhož v ledovém zimním ránu stoupala oblaka páry. Mávnutím ruky se jejich závoj rozptýlil a dívka pohlížela na tvář milovaného Viveka, který seděl ve studovně na severu. Nechtěla hned mluvit: byl tak pohledný, když jako každé ráno ve svém tmavorudém rouchu psal verše.

Viveku, pravila a on radostně vzhlédl, když přes tisíce mil spatřil její tvář. "Měla jsem vidění o tom, že válka skončí."

Nemyslím, že si po osmdesáti letech ještě někdo dokáže představit, že by skončila, opáčil Vivec s úsměvem, ale hned zvažněl. Almalexiinu proroctví věřil. "Kdo vyhraje? Morrowind, nebo Cyrodiilické císařství?"

Bez Sotha Sil v Morrowindu prohrajeme, odvětila.

"Zvědové mi hlásí, že císařství na nás na počátku jara, nejpozději o Prvosevu, udeří ze severu. Nemohla bys zajít za Artaem a přesvědčit ho, aby se vrátil?"

Odjedu ještě dnes,"" odpověděla prostě."

4. Jitřníka 2920

Gideon, Černý močál

Ísařovna přecházela po cele. V zimě měla vždy energie nazbyt, zatímco v létě byla s to jen vysedávat u okna a vděčně přijímat každý závan větru z močálů, který ji alespoň trochu ochladí. Na druhé straně pokoje byl nedokončený gobelín s motivem bálu na císařském dvoře. Zdálo se jí, že se jí ten kus látky vysmívá. Vyrvala jej z rámu, roztrhala na kousky a hodila na zem.

Pak se svému zoufalému gestu zasmála. Bude mít spoustu času, aby tuhle práci opravila a vytvořila ještě sto dalších. Císař ji zavřel na hradě Giovesse už před sedmi lety a nejspíš ji tu bude držet až do smrti.

S povzdechem zatáhla za šňůru od zvonku a povolala svého rytíře Zuuka. Za pár minut se objevil ve dveřích, ve skvělé uniformě, jak se sluší na člena císařské stráže. Většina členů z kmene Kothringi v Černém močálu nejraději chodila nahá, ale Zuuk se rád dobře oblékal. Jeho lesklá stříbřitá pleť prosvítala pouze na tváři, na krku a na ruce.

Co si přeješ, císařská Milosti? pravil s úklonou.

Zuuku, pronesla císařovna Tavia. "Nudím se. Pojdme si pohovořit o tom, jak nejlépe sprovodit ze světa mého muže."

ulváry a zahradami Císařského Města zněl jasný zvuk zvonů, které svolávaly do chrámů k modlitbě jižního větru. Císař Reman III. se vždy účastnil bohoslužeb v chrámu Jednoho, zatímco jeho syn a dědic princ Juilek považoval za politicky vhodnější, když bude každý svátek trávit v jiném svatostánku. Letos to byla katedrála Mařiny shovívavosti.

Bohoslužby v katedrále byly milosrdně krátké, ale stejně už bylo dobře po poledni, když se Jeho Veličenstvo vrátilo do paláce. Zde už netrpělivě čekali bojovníci v aréně, až císař zahájí obřad. Dav byl tak nedočkavý, že mocnář Versidue-Shaie sehnal skupinu khajiitských akrobatů, aby diváky zatím zabavila.

Vaše náboženství je mnohem praktičtější než to moje, řekl mu císař jako omluvu. "Jaký bude první zápas?"

Dva schopní bojovníci se utkají jeden na jednoho, odvětil mocnář, jehož šupinatou kůži slunce zbarvilo dorůžova. "Každý bude vyzbrojen tak, jak je zvykem v jeho zemi."

To zní dobře, zatleskal císař. "Ať zápas začne!"

Sotva oba borci nastoupili do arény a obecenstvo je bouřlivě přivítalo, uvědomil si císař Reman III., že na tento zápas už dávno zapomněl, ačkoliv k němu dal svolení už před několika měsíci. Jedním z bojujících byl mocnářův syn Savirien-Chorak, lesklý a slonovinově zažloutlý jak úhoř, který tenkýma a na první pohled slabýma rukama svíral katanu a wakizaši. Ta slabost však byla pouhé zdání, které klamalo. Jeho protivníkem byl císařův syn, princ Juilek, v ebonitové zbroji, divošské skřetí přilbici, se štítem a mečem po boku.

Bude to úchvatná podívaná, zasyčel mocnář se širokým úšklebkem na úzké tváři. "Nevím, zda jsem vůbec viděl v Akaviru někdy takhle bojovat Cyrodiilana. Obvykle je to vojsko proti vojsku. Alespoň můžeme určit, čí návrh je lepší - zda nechat vytvořit bojové meče podle tvého lidu, anebo tak, jak se vyrábějí u nás."

Nikdo z přihlízejících krom několika akavirských rádců a samotného mocnáře Savirienu-Chorakovi vítězství nepřál. I ti nejzaujatější však museli uznat, že soupeř jejich oblíbence se pohybuje neuvěřitelně ladně. Nikdy neztratil rovnováhu a uměl se svinout do klubíčka a pak vystartovat doprostřed ringu, aby zaujal útočnou pozici. Princ musel útočit méně líbivým, tradičním způsobem.

Když opět vyrazili proti sobě, dav radostně zařval. Akaviřan obíhal kolem prince jako měsíc kolem planety, ale marně se mu snažil zasadit ránu zezadu. Císařův syn se vždy rychle otočil a úder vykryl štítem. Jeho protiútok však již šel do prázdna, neboť protivník padl na zem, proklouzl mu mezi nohama a podrazil mu je. Juilek se s mocným třesknutím zřítíl na podlahu ringu.

Kov třeskal o kov, když Savirien-Chorak principi uštědřoval jeden úder za druhým. Mladík ale všechny rány neomylně vykrýval štítem.

U nás není zvykem používat štít, zamumlal Versidue-Shaie k císaři. "Dovedu si tedy představit, jak to mému chlapci přijde divné. My rány neodrážíme, my před nimi uhýbáme."

Když se Savirien-Chorak zaklonil, aby prince zasypal další sérií oslepujících útoků, princ ho kopl do ocasu a na chvíli ho odrazil zpátky. Ještě ran jen odskočil a v mžiku byl zpět, ale jeho sok mezitím získal dost času, aby se opět postavil na nohy. Chvíli kolem sebe kroužili, než hadí muž opět vyrazil vpřed s napřaženou katanou. Juilek však jeho útok očekával, a tak katanu zablokoval mečem a wakizaši štítem. Krátká bodná zbraň kov prorazila a akaviřan náhle ztratil rovnováhu.

To princovi stačilo - jeho dlouhý meč rozsekl protivníkovi hrud', takže ten v náhlé a prudké bolesti upustil obě zbraně. V okamžení bylo po všem. Savirien-Chorak se válel v prachu a princ mu přiložil meč k hrdlu.

A je to! křičel nadšeně císař, který sotva vnímal řev přeplněného stadionu.

Princ se zazubil, pomohl Savirienu-Chorakovi na nohy a zavedl ho k léčiteli. Císař svého mocnáře s úlevou poplácal po zádech. Než boj začal, vůbec ho nenapadlo, jak malou šanci na vítězství bude jeho syn mít.

Bude z něj dobrý bojovník, prohlásil Versidue-Shaie. A velký císař."

Císař se zasmál. "Hlavně si pamatuj, že vy akaviřané umíte spoustu působivých triků, ale nám stačí pouze jediná rána a hned je po vás."

Budu si to pamatovat přikývl mocnář.

Reman nad jeho poznámkou hloubal, dokud hry neskončily. Požitek z podívané byl tentam. Může se snad z mocnáře vyklubat další nepřítel, tak jako se to stalo s císařovnou? Na tuhle záležitost si musí pořádně posvítit.

21. Jitřníka 2920

Žalovín, Morrowind

roč si neoblékneš ty zelené šaty, které jsem ti věnoval? otázal se žalovínský vévoda, když sledoval mladou dívku, jak se obléká.

Nejsou mi, usmála se Turala. "A taky víš, že mám ráda červenou."

Nejsou ti, protože tloustneš, zasmál se vévoda, povalil ji na postel, políbil na hrud' a škádlivě ji šťouchl do břicha. Zasmála se, ale rychle se zvedla a zahalila se do červeného roucha.

Zakulatila jsem se přesně tak, jak má správná ženská vypadat, řekla pak. "Uvidíme se zítra?"

Ne, zavrtěl hlavou vévoda, "zítra ráno musím bavit Viveka a pozítří zase přijde vévoda z Ebonhartu. Víš, že jsem nikdy dostatečně neoceníl Almalexii a její politické schopnosti, dokud nás neopustila?"

Se mnou je to stejné, zasmála se jeho společnice. "Oceňuješ mne, jen když jsem pryč."

To vůbec není pravda, zahučel vévoda. "Třeba teď jsem moc rád, že jsi tady."

Turala mu dovolila, aby ji naposledy políbil, a vyšla ze dveří. Stále přemítala o jeho slovech. Měl by ji více, nebo méně rád, kdyby věděl, že nosí pod srdcem jeho dítě? Měl by ji rád natolik, že by si ji vzal za ženu?

Rok pokračuje Úsvitníkem